

Poštni Glasnik

Glasiło Obl. organizacije pošt., telegr. in telef. uslužbencev v Ljubljani.

Letnik VIII. V Ljubljani, dne 11. decembra 1928. 35. številka.

Nezdravi pojavi.

Interesi države vobče in interesi poštne stroke posebej so nam preveč pri srcu, da bi mogli iti molče preko stvari, ki se pojavljajo zadnje čase. Državni organizem v Sloveniji je dolgo časa vzdrljal na zdravi in pravilni višini. Edino, s čimer se je smelo slovensko uradništvo ponašati pred drugimi pokrajinami naše države, je bila dobra uprava, ki smo jo podedovali od nedobre Avstrije, in pa poštenje, ki nam je ostalo, če tudi smo bili ob denarju revni in lačni.

Toda vzgledi mičejo. Najprej slabi vzgledi. Sto zdravih ljudi ne ozdravi enega samega bolnika, en okuženec pa lahko okuži sto zdravih ljudi. Vsak dan smo videli, brali, čutili in slišali o nezdravih razmerah v centralni državni upravi, o korupciji in balkanizmu. Morda nismo bili čisto na jasnem, v čem in kako se pojavljajo ti pojavi, instinktivno pa smo vedeli, da se tistim ljudem, ki ne delajo prav, boljše godi, nego onim, ki delajo pošteno in v interesu ljudstva in države. Nekaj časa smo se upirali, hoteli smo s svojo poštenostjo imponirati nepoštenim, pa zgodil se je tudi tukaj naravni razvoj, da je zlo potegnulo dobro za seboj in ne narobe. Videli smo, da pri nas varujemo materialne dobrine države zato, da se je lahko drugod tem več razmetalo. Mi smo vračali neizrabljene, dostikrat s solzami najrevnejših prihranjene kredite zato, da so se ti krediti drugod porabili za nrevne in nepotrebne. Videli smo, da so po zakonu normirane za vse državne uslužbenke iste vrste v vseh pokrajinah enake plače, pa da vendar hodijo eni uradniki iz Beograda na letovišče na Bled, dočim naši uradniki ne morejo iti v Vrnjačko Banjo, niti na bližnji Bled, pa še kam drugam ne.

Te nezdrave razmere so izkoristili nekateri naši ljudje, ki vedo, da se da v kalnem najlažje ribariti. Z umevanjem, ki bi bila vredna boljše stvari, so se priučili manir drugega dela uslužbenstva v naši državi, pa bodo kot janičarji kmalu hujši od samih Turkov. Eni so se direktno ali indirektno, pod takimi ali drugačnimi oblikami prikopali do ljudskega in državnega denarja, pa vrtajo v to blagajno na škodo revnega, poštenega in potrebnega uslužbenstva. Drugi so se naučili lenobe, pa z brezdeljem, z neko nepošteno pasivno resistenco škodujejo državi blagajni, kakor tudi stroki in stanu, katere mu pripadajo. Tretji so našli mesta pod političnimi strehami ter tam vedre in oblačijo. Pod patronanco, vsakokratnih vplivov političnih strank igrajo najsramotnejšo vlogo, ki jo more igrati človek: škodujejo, ubijajo brez kazni svoje stanovske tovariše, ki so jim politično ali osebno neljubi.

Res je, imamo zakone, predpise, norme in tradicijo. Imamo oblastva, ki so poklicana, da varujejo interese države in svojega personala. Imamo na vodilnih mestih lahko poštene ljudi, ki mislijo prav in dobro, ki se zgražajo nad vsak dan slabšo upravo, nimajo pa poguma, ustaviti se vahu korupcije in balkanizma, ki vsak dan bolj prodira v našo deželo. Nekaterim sploh manjka vsake iniciativnosti, ne vedo, kje bi prišli in kako bi začeli. Drugim je prirojen pravi turški kiz-

met, češ: naj gre, kamor hoče, plavajmo, dokler nas voda sama nese, zakaj bi moral ravno jaz drezati v sršenovo gnezdo, zakaj bi se moral ravno jaz zamerjati ljudem, naj gre k vragu vse skupaj! Tretjim tiči strah v sleherni koščici, boje se vseh vidnih in nevidnih stvari. Boje se podrejenih načelnikov, predstojnikov, pa tudi posameznih uradnikov. Tudi taki se dobe, ki se boje služabnikov ali pa ljudi, ki ne predstavljajo razen sebe nikogar na svetu. Najbolj se pa boje političnih strank. Vseh od kraja. Vladnih strank zato, ker so ravno vladne, opozicijskih strank pa zato, ker so bile nekdanje vladne ali pa še bodo. Ali pa zato, ker so jim najbolj pri srcu.

Pod takimi razmerami je neminovno, da uprava mora padati in, če pojde tako naprej, tudi skrahirati. Če nima stroka glavarja, ki je po eni strani čuvár zakona, istočasno in v mejah zakona pa tudi oče in varuh podrejenega osebja, potem je slabo za državo, za upravo, za zakon in za personal. Če nimajo vodilni faktorji poguma, upreji se nepoštenim namenom poedinih oseb ali strank, odločno zavrniti nemoralne in nekoledialne intervencije nepoklicanih oseb, pravočasno pripravi blagajno preveč pohlepni nestrokovnjakom, ki v imenu stroke posegajo v to blagajno, - potem bi taki faktorji ne smeli biti vodilni v nikakvi upravi. **Največji strah je za poštenega človeka strah pred samim seboj in svojo vestjo!** Dokler pa delaš po svoji vesti in poštenju, dokler čuvaš nad zakonom in upravo, ki ti je poverjena, ti ne more in ne sme nihče blizu. Pa tudi, ako bi te zato preganjali, — gorje državi, kjer se kdo preganja zaradi poštenosti! — tvoja pravica bo prišla na dan in bo tem bolj poplačana. Pa končno, ako bi tudi ne bila poplačana, tvoja dolžnost je, da vršiš svojo funkcijo tako, kakor jo moraš.

Strokovne organizacije k vsemu temu ne morejo in ne smejo molčati. Njih dolžnost ni samo, da ščitijo interese svojega članstva, ampak tudi, da čuvajo nad čistostjo in poštenostjo stroke, k čemur so dolžne že po svojih pravilih. Tem bolj morajo skrbeti za to one organizacije in tam, kjer vidijo, da nepravilnosti ne gredo iz vrst njenega članstva, ampak od drugod in v škodo njenega članstva. Če vidijo, da šušmarijo in intrigirajo pri merodajnih faktorjih z uspehom ljudje, ki rovarijo proti tisti organizaciji. Če se trpi v svoji sredi, poslušaj in ugodij nizkotnim osebnim težnjam posameznih zastopnikov in nezastopnikov. Če se iznesejo javno proti nameščencem kaznivi očitki, konkretni slučajji, kakršnih bi ne smelo biti v stroki, pa oblast ne nastopi proti krivcem. Če se kritika, ki jo vrši strokovna organizacija v dobrobit uprave in stroke, vzame za osebne napade in se hoče taka kritika celo zabraniti. Če se premesti uslužbenec na boljše mesto zato, ker se mu da s tem plačilo za njegov izstop iz strokovne organizacije. Če se smatra za pravilno in v redu, da se zasedajo mesta v centrali izključno po ljudeh, ki so nasprotni zastopništvu večine dotične stroke. Če se plačuje uslužbenec, ki ne vrši državne službe, pa je javen sovražnik več-

ne njegovega stanu. Če se ne disciplinira človek, ki iz grdi osebnih in organizacijskih hrženj spravi svojega sotovariša z boljšega mesta na slabše. Če se tretja ljudi z lažjo službo pa z nekimi stanovskimi zvezami pri raznih dajavah boljše od ljudi s težko službo pa brez tistih zvez, vse skupaj pa protipredpisno. Če se sprejmejo neke osebe po datumu, ko se ne sme več sprejemati. Če se dele nagrade in stroškovniki samo nekaterim, za katere ni službene potrebe, pa zmanjka za one, ki zaslužijo in katere je spravila na pot nujna službena potreba.

In tako dalje in tako dalje. Še enkrat: strokovna organizacija ne sme iti in ne bo šla molče preko tega. Lahko greši ves stan, njegova organizacija ne sme grešiti. Lahko se nihče ne upre valu, ki prodira vsak dan višje, organizacija se mu mora upreti. Morda bo val tako močan, da pokoplje tudi organizacijo, pa upreti se mu mora. Zakaj ne samo tisti je kriv, ki krade, ampak tudi tisti, ki vrečo drži. Ne samo lastni grehi so kaznivi, ampak tudi tuji. Naglavni greh je, k grehu svojega bližnjega molčati ali ga celo zagovarjati. Organizacija mora biti in ostati v sredi vse gnilobe čista in zdrava. Ona mora dvigniti glas proti korupciji, proti pristranosti in balkanizaciji uprave.

Ta članek je samo splošen opomin. Vse je znano, pa vse se lahko pozabi. Vse je napisano, pa vse se lahko izbriše. Treba pa je hitrega preokreta. Treba se je nemudoma otresti strahu, obzirnosti in jeroštva. Treba je biti na jasnem, koga se poslušaj in komu ugodij. Treba je enkrat nommirati, kdo ima pravico, govoriti v imenu osebja, kdo je poklican, da posreduje in je tolmač med delodajalcem in delojemalcem. Sedanje stanje je nevzdržno in nas samo boli, da ga tolerirajo in podpirajo ljudje, ki so osebno intaktni. Komur je pri srcu dobrobit naroda, države, stroke in njenega osebja, naj pomaga, da se ti nezdravi pojavi čim prej zatro. Danes je še čas.

Stalež osebja.

Hvala Bogu, končno smo dobili knjižico »Stalež osebja direkcije pošte in telegrafa v Ljubljani po stanju od 1. septembra 1928.« (Po uradnih listinah sestavil šef odseka dr. Bogdan Kurbus. Strani 81. Cena za naročnike 12 Din, v podrobni prodaji 15 Din.) Stalež osebja se mora izdati vsako leto. Na tega smo čakali dve leti in dva meseca. Organizacija je lani večkrat in pravočasno posredovala, da bi se bil izdal stalež po stanju od lanskega 1. septembra. Obljubilo se je, storilo pa nič. Upajmo, da dobimo za naprej Stalež redno vsako leto. Saj izdatej denarno nič ne riskira, sedanjí krog naročnikov mu gotovo ostane. Poštna uprava bi pa tudi morala podpirati tako stvar, da dobi osebje poceni knjižico, avtor pa primerno odškodnino za težko zaslužen in odgovorno delo. Čujemo pa, da se ta knjižica niti ni smela natisniti v direkcijski tiskarni, kjer sta se natisnila prva dva »Staleža osebja«.

Škoda, da ne kaže »Stalež osebja« resnične slike o staležu osebja. Nima ne dnevnika, ne pogodbenih poštarjev. Kaj to niso poštni nameščenci, mar ti ne spadajo v

stalež osebja? Nam ne gre toliko za »rang-listo«, to imamo v »Vesniku«, temveč hočemo seznam vseh nameščencev ptt. stroke v področju naše direkcije. Za dnevničarje je vsaj deloma razumljivo, toda imenik vseh pogodbenih poštarjev (po abecedi, službeni dobi ali kakor že) z najpotrebnejšimi podatki pa bi vsekakor moral biti v tej knjižici. Če je notri lestvica njihovih prejemkov, zakaj ne bi tudi sami dobili skromnega mesta? Tudi v almanahih, ki jih je izdajala bivša avstrijska poštna uprava, so bili vsi odpravniki, tako kvalificirani kakor nekvalificirani.

Stalež pragmatičnega osebja v področju naše direkcije izkazuje po stanju od 1. novembra 1928 (toroj s popravki vred) 1437 uslužbencev, in sicer 774 uradnikov in 663 nižjih uslužbencev. Uradniki se razdeležijo: V I. kategoriji jih je 16, in sicer eden v 3., eden v 4., osem v 5., dva v 6., dva v 8. in dva v 9. skupini. V II. kategoriji jih je 632, in sicer v 1. skupini 3, v 2. sk. 235, v 3. sk. 244, v 4. sk. 110 in v 5. sk. 40. V III. kategoriji jih je 126, in sicer v 1. sk. 2, v 2. sk. 22, v 3. sk. 75 in v 4. sk. 27. Nižji uslužbenci pa se razdeležijo: zvančnikov je 513, in sicer v 1. skupini 304, v 2. skupini 142 in v 3. skupini 67. Služiteljev je 150, in sicer v 1. skupini 31 in v 2. sk. 119. Če vzamemo, da je v naši direkciji še okrog 260 dnevničarjev in okrog 200 pogodbenih poštarjev, potem ima ljubljanska poštna direkcija okrog 1900 uslužbencev.

Poštnih uradov je 366, in sicer 165 državnih in 201 pogodbenih pošt. Državne pošte so razdeležijo: izvzeta je ena pošta, v I. redu so 4, v II. redu jih je 6, v III. redu 16 in v IV. redu 138 pošt. Te številke so glaseno memento, da se mora direkcija zavzeti za boljšo razdelitev pošt na rede. Zakaj, če pomislimo, da je v Sloveniji samo 27 upravnih mest in da so v Srbiji v IV. redu državnih pošt take pošte, kakršne so pri nas pogodbene, potem vemo, da sedanja razdelitev državnih pošt v Sloveniji ni pravična. Pogodbene pošte se razdeležijo: izven razreda jih je 7, v I/1 jih je 5, v I/2 jih je 8, v I/3 jih je 8, v II/1 jih je 14, v II/2 jih je 15, v II/3 jih je 12, v III/1 jih je 23, v III/2 jih je 23, v III/3 jih je 21, v IV/1 jih je 26, v IV/2 jih je 16, v IV/3 jih je 15, v V/1 so 3 in v V/2 jih je 5. Seveda pa to število že danes več ne drži, ker so se med tem časom izločile kastavske pošte iz naše direkcije, otvorilo se je pa par novih pogodbenih pošt.

Podrobneje se nismo mogli ukvarjati s sestavo staleža, pa tudi nimamo potrebnih pripomočkov za kontroliranje razen ne popolnoma zanesljivega ministrskega statusa v Vesniku. Prepričani smo, da je vse prav. Prav seveda tako, kakor povedo številke in čini, pravično pa ne. Toda to ni krivda Staleža in njegovega avtorja, marveč doba od 1920 do 1925, ko se je nekatere kar obsipalo s klasami, grupami, titelnimi in višjimi prejemki, dočim se gros ošobja — manipulativno uslužbenstvo ni genilo z mesta. To je bilo še takrat, ko se je sam takratni šef direkcije zgražal, da je prišlo njegovo uradništvo v II. kategorijo. Takrat so se prevajali eni s 16 službenimi leti v 4., drugi s 16 leti v 3. in tretji s 16 leti v 2. skupino. Zato najdemo v Staležu med istočasno v isto skupino prevedenimi uradniki razliko za 10, 15 in več let, da so mlajši pred starejšimi. Pa kar je bilo, je bilo, treba je gledati naprej. Tovariši iz drugega tabora so se sprijaznili z II. kategorijo, mi pa se moramo z današnjim činovnim stanjem.

Med dobre strani knjige štejemo: prikupna barva in zunanja oblika (za pol cm bi bila lahko ožja); da je enkrat javno povedano, kdo je izdal knjižico; da so uvrščeni tudi razni izkazi, ki marsikdaj prav pridejo, — prejemki, davki, nočnine, stroškovnik itd.

(pristojbenika ne bi bilo treba); da je priložen popravek zadnjih izprememb; da so se zamenjali francosko-srbski titelniki s slovenskimi (ne vemo pa, zakaj je ostal magacinar; piše se tudi inspektor, ne inšpektor).

Za manj posrečene bi smatrali: Korektura se je površno napravila, je precej tiskovnih napak. Ne vemo, zakaj se ni pustil pri direkcijskih uradnikih-netajnikih službeni kraj direkcija, ampak neke ljubljanske pošte, s katerimi nima to uradništvo nobene zveze; vemo, da je strogo službena razdelitev taka, toda knjižica je samo polslužbena in namenjena personalu, ki se zanima, kje in kako so njegovi tovariši. Pogrešamo doslednosti pri označbi predstojnikov pošt. Nekatere pošte, ki niso zasedene po stalnih upravniki, so označene v »Izkazu pošt« kot nezasedene, kar se nam zdi edino pravilno. Toda pri nekaterih drugih poštah, ki se takisto administrirajo, je v opombi »Predstojnik« ime administratorja. Enako nedoslednost opazimo tudi pri imenih poročenih uradnic. Nam bi se zdelo pravilno, pisati imena poročenih uradnic po učiteljskem vzorcu, to je obe imeni, sedanje in dekliško. Zakaj tudi to je namen take knjižice, da vidimo, katere kolegice so poročene in kako so se pisale pred moštvi. Pa nič bi ne rekli, ako bi bilo pri vseh samo sedanje ime, toda čudi nas to, da imajo nekatere pa vendarle obe imeni, druge — poročene — pa samo svoje prejšnje dekliško ime. Vsaj po en tak primer smo v naglici mimogrede opazili. Tudi ne vemo, zakaj se ne pišejo krstna imena tako kakor se dotični podpisujejo, ampak vidimo samo staroverska, strogo oficijelna imena: Marija, Frančiška, Ivana itd., pa če tudi so že od nekdanj Mare, Mire, Mice, Francke, Franjice, Ivke, Ivce, Hane itd. Če kdo misli, da mora biti uradno krstno ime samo tako pisano kakor je v litanijah, naj pogleda v Vesnike — osebne vesti iz zagrebške direkcije, pa bo videl, kakšna pristrana hrvaška in lokalna krstna imena so natisnjena v službenem organu ministrstva.

Pa vse to ni bistveno. Glavno je, da smo dobili po dobrih dveh letih težko pričakovani almanah. Hvaležni smo zanj avtorju — šefu občega odseka g. dr. Bogdanu Kurbusu, mi pa smatramo za svojo dolžnost, da vsi do zadnjega kupimo to knjižico, brez katere se ne moremo spoznati v personalnih prilikah naše direkcije.

Kako so se izpreminjale nagrade dnevničarjev.

Iz dopisov, ki jih dobivamo v tej zadevi od prevedenih zvančnikov in služiteljev, posnemamo, da si mnogi niso na jasnem, kako je računsko-kontrolni odsek poštne direkcije uredil zmešnjave, ki so nastale ob prevedbi zaradi večkratnih izprememb v njihovih službenih prejemkih. Da nam ne bo treba odgovarjati posamezno na številne dopise, ki so si po vsebini vobče enaki, podajamo prizadetim članom v naslednjem potrebna pojasnila in se nadejamo, da bo iz teh vsakdo izmed njih našel zase odgovor na svoje vprašanje.

Ob prevedbi zvančnikov in služiteljev, ki dne 1. aprila 1927 še niso dopolnili treh let državne poštne službe, na dnevničarje po členu 306. fin. zakona za proračunsko leto 1927./28., je direkcija pošte in telegrafa letem, ne glede na to, ali so bili samski ali poročeni, nakazala **enotne** nagrade z veljavnostjo od 1. aprila 1927. Samski dnevničarji (prejšnji zvančniki, oziroma služitelji) so pri tem gmotno pridobili, poročeni pa izgubili.

Po intervenciji na korist poročenih dnevničarjev je ministrstvo pošte in telegrafa v juniju 1927 odredilo, da se imajo na dnev-

PETETEFILM.

Direkcija pošte in telegrafa v Ljubljani je izdala odredbo (Okrožnice XXII/238—1928), da se že enkrat porabljeni in obrnjeni ovitki ne smejo uporabljati za pošiljanje službenih pisem. Pravijo, da se odredba še precej redno izpolnjuje. Pravijo, da so imele pošte spor samo z nekaterimi kmečkimi občinami. Toda z enim državnim oblastvom, ki pošilja take od poštne direkcije prepovedane ovitke, pa pošte ne vedo kaj storiti. Pravijo, da se ga ne upajo naznaniti na direkcijo. Pravijo namreč, da je kršilec direkcijske odredbe — direkcija pošte in telegrafa v Ljubljani.

ničarje prevedenim zvančnikom in služiteljem od dneva prevedbe, to je od 1. aprila 1927, nakazati nagrade, ki naj bodo po višini enake vsoti njihovih zvančniških, oziroma služiteljskih službenih prejemkov, katere so dobivali pred prevedbo. S tem odlokom so bili zadeti pa samski dnevničarji.

Nagrada se je od zvančnikov oziroma služiteljev prevedenim dnevničarjem nakazovala — in se še vedno nakazuje — mesečno **naprej** (kakor njihovi prejšnji zvančniški oziroma služiteljski prejemki), dasi prejemale ostali dnevničarji, ki so bili že postavljeni kot taki, svoje nagrade mesečno za **nazaj**. Da med izplačilnimi termini nagrad tem in onim dnevničarjem ne bo razlike, je računsko-kontrolni odsek direkcije pošte in telegrafa iz tehničnih razlogov in pa, ker so bili samski dnevničarji, ki so bili v večini, s prevedbo gmotno znatno na boljšem, nameraval urediti likvidacijo nagrad na dnevničarje prevedenim zvančnikom in služiteljem tako, da bi tudi oni, kakor vsi ostali dnevničarji, prejeli svoje nagrade mesečno **naprej**, mesto **naprej**, kakor dotlej. Način, kako bi se bil dosegel ta namen, je opisan v direkcijskih Okrožnicah XIX/140 1927. Zadrževal bi se bil od vsakomesečne nagrade primeren del tako dolgo, da bi vsota pridržanih zneskov dosegla višino enomesečne nagrade, nakar bi se bila ta vsota likvidirala zadnjega onega meseca kot prva nazaj plačljiva mes. nagrada.

Vendar pa se ta namera ni mogla izvesti, ker je to medtem, še preden se je pričelo, preprečil gori navedeni odlok ministrstva pošte in telegrafa, po katerem so nagrade prevedenih uslužbencev z veljavnostjo za nazaj od 1. aprila 1927 pri samskih dnevničarjih padle, pri poročenih pa porastle na višino njihovih skupnih službenih prejemkov, ki so jih prejeli pred prevedbo, torej pred 1. aprilom 1927.

Naravno, da je računsko-kontrolni odsek po taki odločitvi poštnega ministrstva svoj namen glede izenačenja plačilnega termina za nagrade dnevničarjem moral opustiti, ni pa smatral za potrebno, da to s kako posebno okrožnico pojasni.

Zaradi tako nastalih zmešnjav — saj so se prizadetim uslužbencem nagrade oziroma službeni prejemki v času štirih mesecev trikrat izpremenili — marsikdo izmed njih ni znal, pri čem je. Poročeni dnevničarji so bili z novim položajem, ki ga jim je ustvaril ministerialni odlok, zadovoljni, ne tako samski. Ker nekateri med njimi še danes menijo, da so bili tedaj na svojih prejemkih (nagradi) prikrajšani, podajamo tu primer, kako je rač. kontr. odsek v času od 1. aprila do 31. avgusta 1927 v okvirju vsakokratnih odredb postopal ob likvidaciji teh nagrad, oziroma kako so tedaj bili ti obračuni v menjajočih se nagradah na plačilnih polah izkazani. (Odbitkov tu ne bomo navajali).

Dnevničar N. N., bivši pripravnik-zvančnik, je za april in maj 1927 prejel, ker se je prevedba izvršila šele v maju 1927, še zva-

ničniške prejelke po 893.75 Din, skupaj torej 1787.50 Din. Po prevečbi na dnevničarja je pošta v maju 1927 zanj za ves ta znesek prejela povračilni nalog, hkrati pa plačilno polje, s katero mu je bila za april in maj 1927 likvidirana nagrada mesečno po 1100 Din, skupaj tedaj 2200 Din. Na podlagi teh dveh listin je pošta dnevničarju N. N. izplačala razliko med zneskom plač. pole (2200 Din) in onim povračilnega naloga (1787.50 Din), ki da znesek 412.50 Din, kar pomeni, da je dnevničar N. N. prejel za april in maj 1927 1787.50 Din + 412.50 Din, skupaj tedaj 2200 Din. K temu pride nagrada, ki jo je N. N. prejel po plačilni poli za junij 1927 v znesku 1100 Din in je potemtakem N. N. prejel za april, maj in junij 1927 skupaj 3300 Din.

Ko je nato s predmetnim odlokom ministrstva pošte in telegrafa bila nagrada dnevničarja N. N. z veljavnostjo od 1. aprila 1927 zopet znižana na mesečnih 893.75 Din, je moral rač. kontr. odsek v času od 1. aprila do 30. junija 1927 preveč prejeto razliko na nagradi (100 in 893.75) obračunati. Zgodilo se je to takole:

N. N. je za april, maj in junij 1927 prejel na nagradi 3300 Din. N. N. bi v tem času imel prejeti le $3 \times 893.75 \text{ Din} = 2681.25 \text{ Din}$. N. N. je prejel tedaj preveč **618.75 Din**.

Ta razlika se je obračunila pri nagradi naslednjih dveh mesecev in sicer je:

N. N. prejel za julij 1927 mesto 893.75 Din le 481.25 Din, torej manj 412.50 Din. N. N. prejel za avgust 1927 mesto 893.75 Din le 687.50 Din, torej manj 206.25 Din. N. N. je tedaj skupaj prejel manj **618.75 Din**, t. j. toliko, kolikor je za april, maj in junij 1927 prejel preveč.

S tem je bila zadeva popolnoma urejena in je N. N. od septembra 1927 dalje prejemal in prejema mesečno nagrado po 893.75 Din.

Uniforme za uradnike.

Ko sem čital v »Pošt. glasniku« šteč. 31 članek tov. F. Š. »Službena obleka za uradnike«, sem se spomnil svoječasne borbe v sarajevskem društvu p. t. uradnikov za zopetno uvedbo uniforme. To in pa važnost te zadeve mi je potisnilo pero v roke.

Tedaj sem služil na deželi, vendar pa sem se vsaj pismeno udeleževal dela v organizaciji v precejšnji meri ter bistveno sodeloval tudi v zadevi uvedbe uniforme. Že v začetku l. 1919 sem čutil potrebo po zahtevi, da se zopet uvedejo uniforme. To pa največ iz ekonomskih razlogov. Vendar nisem napravil drugih korakov, nego da sem se informiral pri kolegih o njihovem mnenju. Organizacija je bila tedaj zelo zaposlena z drugimi, bolj važnimi problemi, radi česar je nisem maral še s tem obremenjevati. Razen tega so bile tedaj naše finančne razmere še precej povoljne. Saj smo imeli tedaj v Bosni poleg plače še razne druge dodatke, brezplačno stanovanje, upravniško doklado itd., tako da smo še precej dobro živeli. Zato sem odgovoril propagando za uvedbo uniforme.

Deloma že l. 1919, posebno pa l. 1920 so nastajali za nas slabši časi. Draginja je hitro naraščala, naši prejemki pa ne. Zato sem v sporazumu z okoliškimi tovariši predlagal organizaciji, naj se zavzame za to, da bomo poštarji zopet imeli uniforme. O predlogu se je razpravljalo na občnem zboru, kateremu pa nisem mogel prisostvovati in predlog primerno razložiti. Zvedel pa sem, da je zašel moj predlog na velik odpor in bil skoraj soglasno odklonjen, češ, da diši po avstrijanski, da uniforme v demokratični in moderni (sic!) državi niso umestne, da bi bile znak militarizma itd. Bil sem tiho, ker sem videl, da naša beda mnogim še ni dovolj velika.

Popolnoma nisem hotel odnehati, zato sem svoj predlog na sledečem občnem zboru ponovil. Dosegel je okoli 30% glasov, a na občnem zboru l. 1923 je bil sprejet z tričetrtin-

sko večino glasov. Vse večja beda je potisnila v ozadje strah pred avstrijanci, militarizmom itd. Tedaj je prišel moj predlog tudi v resolucijo občnega zbora, katera je bila predložena ministrstvu. To je sicer nekaj obljubilo, storilo pa nič. Ali je sarajevska organizacija pozneje v tej zadevi še kaj ukrenila, mi ni znano.

Takrat sem predlagal, da bi ministrstvo odredilo obliko in neobvezno nošenje uniforme, obenem pa posredovalo pri finančnem ministrstvu, da dovoli carine prosti uvoz potrebnega sukna za te uniforme.

In kakšno stališče naj zavzamemo sedaj? Ako je bila uvedba uniforme že l. 1923 iz ekonomskih razlogov tako potrebna, da so za tak predlog glasovali tudi njeni najhujši nasprotniki, je sedaj še bolj umestno, da to zahtevamo. Mi starejši vemo prav dobro, da smo z nošenjem uniforme veliko prihranili na oblekah še tedaj, ako smo rabili uniformo samo za službo. Kdor pa je bil uniformiran tudi izven urada, je prihranil še toliko več, ker je bila uniforma iz dobrega sukna in zelo trpežna. Razen tega uniformiranemu človeku ni potrebna tolika garderoba. Ako imaš eno boljšo uniformo izven urada, a eno slabjšo za delo v uradu, je popolnoma zadosti in si vedno lepo in dostojno oblečen. Ni treba se ozirati na modo, ker je uniforma ne prizna.

Ministrstvo naj odredi v sporazumu z organizacijami obliko uniformo, ki naj bodo okusne, praktične in iz trpežnega sukna. Sukno naj bi se nabavilo v večji količini iz inozemstva. Ministrstvo naj izposluje carine prosti uvoz, s čimer bi precej pridobili, ne da bi imela država kakšne izdatke. Mogoče bi se dalo tudi tako urediti, da bi prevzelo blago ministrstvo samo ter ga oddajalo uradništvu po nabavni ceni, če le mogoče proti mesečnim obrokom. Za nabavo uniforme naj bi se odredil rok kakih dveh let, da ne bi bilo uradništvo s temi izdatki preveč obremenjeno ter da svojo civilno obleko čim bolj in do kraja ponosi.

Zadeva je važna ter jo je treba temeljito pretresati. Zato prosim tudi druge tovariše, da se izjavijo, ali so za to ali ne ter da stavijo primerne predloge. Upam, da nasprotnikov uniforme, razen mogoče pri delu ženskega osebja, ki hoče biti tudi v službi oblečeno po najnovejši modi, ne bo.

S.

Organizacijsko gibanje.

IZ 9. ODBOROVE SEJE OPO OD 12. NOV. 1928.

Poročilo predsednika je bilo v glavnem izpolnjeno s poročilom o vzajemnem sestanku z zastopniki ostalih poštinih organizacij, ki se je vršil dne 3. novembra. Odbor je vzel predsednikovo poročilo z odobrenjem v vednost, ga pooblastil, da se sme še dalje razgovarjati ter sklenil, da se stopi v stik z zagrebško obl. organizacijo, kajti brez nje in proti njej ne podvzame naša organizacija nobene akcije.

Glede revizije uradniškega zakona in uredbe se prečita dopis Saveza, ki sporoča smernice nove revizije. Na delu so sile, ki delajo na to, da bi se poslabšalo sedanje stanje delovnega osebja, ki bi izgubilo pridobljene pravice.

Pevski zbor poštinih nameščencev. Storili so se potrebni sklepi, da se zopet poživijo pevski odsek OPO, da izvežbamo primeren pevski zbor, ki bi nastopil drugo leto ob praznovanju desetletnice naše organizacije, ob kateri priliki se bo moral vršiti v Ljubljani tudi poštarski kongres.

DRUGI VZAJEMNI SESTANEK POŠTNIH DRUŠTEV.

Drugi sestanek vseh poštinih društev v svrhu zblizanja posameznih organizacij in sodelovanja se je vršil dne 17. novembra v Ljubljani. Sestanek je zopet dokazal, da vlada med obema taborama diametralno nasprotno gledanje o bistvu pomena in svrhe organizacije. Vzlic temu bi bila mogoča kolaboracija v važnih, načelnih vprašanjih. Rezultat sestanka je pokazal sledeče točke: 1. Končni cilj je ujedinjenje vseh ptt. društev v enotno organizacijo, vendar to edinstvo danes še ni izvedljivo. - 2. Nova zveza poštinih organizacij

se me ustanovi, ker bi bilo mrtvorojeno dete. - 3. V principu se sprejme kot nova edinica za reševanje skupnih zadev direktorij ali akcijski odbor ali poštini svet. Definitivni naziv in tehnično ustrojstvo se določi na prihodnjem sestanku. 4. V novi ednici bo zastopstvo paritetno, to je vsaka organizacija pošlje enako število delegatov, vendar se sprejmejo samo soglasni sklepi. 5. Prihodnji sestanek naj se vrši v začetku decembra.

POŠTNI DOM.

Ker bi se utegnili propagandni članki za »Pošt. dom«, objavljeni v »Poštnem glasniku« šteč. 30. od 21. okt. 1928, napačno tolmačiti, je sklenilo načelstvo zadruga »Pošt. dom« na svoji seji od 16. novembra 1928. podati sledečo izjavo:

Načelstvo »Pošt. doma« se pri svojem poslovanju in izvajanju programa drži samo pravil »Pošt. doma«. Ta ne izključujejo nikogar od sodelovanja pri postavitvi lastnega doma poštinih nameščencev v Sloveniji. Članki, ki so bili objavljeni v imenovanem Glasniku, niso izšli iz uradnega načelstva »Pošt. doma«, kakor tudi ni P. glasnik glasilo naše zadruga. Članki so osebna mnenja posameznih piscev, kakor se lahko o vsaki stvari svobodno razpravlja, kako kdo misli. Zato tudi načelstvo kot tako ne odgovarja za članke o »Poštnem domu«, katerih ne podpisuje. — Načelstvo.

To in ono.

Napredovanje. Gospod minister pošte in telegrafa je podpisal večje napredovanje uradnikov v 3. skup. II. kateg., Nj. Vel. kralj pa ukaz o napredovanju 50 uradnikov iz področja ljubljanske direkcije v 2. skupino. Imena še niso znana, upamo pa, da jih bomo lahko že objavili med osebnimi vestmi v prihodnji številki »Pošt. glasnika«. To je vsekakor uspeh zadnje intervencije v Beogradu, o čemer smo poročali v »Poštnem glasniku« šteč. 31. od 1. novembra t. l.

Zakon o pošti, telegrafu in telefonu. G. minister je predložil ministrskemu svetu načrt enotnega zakona o pošti, telegrafu in telefonu v kraljevini SHS. Dasiravno je po 10 letih skupne države tak zakon silno potreben in dasi nam načrt še ni točno znan, vendar je državna poštarska organizacija — Savez ptt. uslužbencev v Beogradu protestirala proti temu načrtu iz naslednjih razlogov: 1. zakon o pošti se je izdelal brez sodelovanja poštarjev, to je brez njihove organizacije; 2. zakon o pošti, telegrafu in telefonu nima tudi določb o ptt. osebju; 3. zelo verjetno je, da je sedanji načrt isti ali sličen, kakor je bil osnutek pokojnega ministra g. Kocića, ki je bil po prepričanju organizacije na škodo državnim, nacionalnim in personalnim interesom.

Katera izprašana vežbanka bi šla za poštno pomočnico k neki pogodbeni pošti na Štajersko? Poštarica bi ji dajala vso hrano in stanovanje ter 300 dinarjev na mesec. Ponudbe naj se pošljejo v 10 dneh na uradništvo »Pošt. glasnika« v Ljubljani.

Prebitek angleške pošte. Trgovska bilanca britanske poštne uprave je izkazala ob koncu lanskega leta 6,667.000 funtov prebitka, torej največji rekord razen l. 1913. Poštna služba je napravila čistega dobička čez 7 milijonov funtov šterlingov, pri telefonu se je zaslužilo nad pol milijona. Brzojavna služba pa izkazuje izgubo 1,300.000 funtov, od katerih pripada na izboljšanje brzojavne službe 300.000 funtov. Skupnih izdatkov lanske leto je bilo več kakor za 55 milijonov funtov, od teh so znašale plače 33 milijonov. (1 funt šterling je 275 dinarjev.)

Osebne vesti.

Postavljeni so: za zvan. 3 skupine so postavljeni: Jakob Kukar, Ernest Fleischman, Vladimir Zavodnik in Jernej Šturm na Ljubljani 1; Leon Kovačič na Ljubljani 2, Ivan Jošt in Svetopolk Miklavčič na Mariboru 1, Franc Gregorič v Brezicah, dr. Vilko Vojčič v Kočevju, Franc Bergant v Novem mestu, Cvetoslav Jesih v Kranju inž. Stanko Podboj in Alojzij Žorž v Celju. **Za dnevničarje so postavljeni:** Franc Žnidaršič v Žužemberku, Josip Drobnič in Emilija Gros v Murski Soboti.

Premeščeni: pb. ur. II/3 Rafael Trampuš z Ljubljane 1 na Ljubljano 2, Pavla Andres iz Kastava v Novo mesto, Olga Gavrilović z Ljubljane 1 v Slovensko Bistrico in Olga Moser z Ljubljane 1 na Ljubljano 4; pb. ur. II/4 Ljudmila Tomazin z Ljubljane 1 v Križevce pri Ljutomeru, Ana Gomšček z Bleda 2 na Ljubljano 4, Ivana Vindišar

z Ljubljane 1 na Vič, Frida Hutman iz Nove vasi pri Rakeku na Ljubljano 1, Julija Albrecht z Ljubljane 1 na Vič, Vida Kušar iz Medvode na Ljubljano 1, Ljudmila Povše iz Sv. Janeza ob Boh. jezera v Bohinjsko Bistrico, Marija Mrak z Ljubljane 1 na Maribor 1 in Ljudmila Povše iz Bohinjske Bistrice na Ljubljano 1; pb. ur. II/5 Ljubica Glaser z Maribora 1 na Ljubljano 1 in Rozamila Lutman z Maribora 2 na Ljubljano 1; telefonistka III/3 Ljudmila Bajec iz Starega trga pri Rakeku v Novo vas pri Rakeku, Karla Flisek iz Zagorja v Trbovlje 2, Erna Korenini z Maribora 1 in Zgornjo Sv. Kungote in Nežka Anderlič iz Sv. Janeza ob Boh. jezera v Lož; konduktor III/3 Ivan Tratnik iz Celja na Maribor 1; pripravnik III/4 Lavra Bras z Maribora 1 na Ljubljano 1, Mihaela

Gačnik z Maribora 1 na Ljubljano 1, Karolina Knol z Maribora 1 na Ljubljano 5, Stanka Burič iz Čakovca na Ljubljano 1, Klara Mekovec iz Čakovca na Ljubljano 1, Marija Korošec iz Trzin na Ljubljano 1, Cilka Mežan z Bleda 1 na Ljubljano 1, Apolonija Žagar iz Zg. Sv. Kungote na Ljubljano 1, Pavla Peterman iz Jesenic na Gor. na Ljubljano 1, Marija Kurbus iz Rogaske Slatine na Ljubljano 4, Hedvika Ebber z Ljubljane 4 v Celje, Ljudmila Schweiger iz Device Marije v Polju v Kozje in Mihaela Gačnik z Ljubljane 1 na Ljubljano 2; zvan. 3. skup. Alojzija Adamič iz Gornjega grada na Ljubljano 1, Angela Šarab-Veršec iz Celja na Ljubljano 1, Marija Tratnik iz Celja na Ljubljano 1, Franja Adamčič iz Konjic na Ljubljano 1, Josipina Jager iz Celja na Ljubljano 1,

Vida Stadler iz Celja na Ljubljano 1, Katarina Butala iz Črnomlja na Ljubljano 1, dr. Vilko Vujčić iz Kočevja na Ljubljano 7, Marija Štapa iz Viča na Ljubljano 1 in Franc Maršček iz ministrstva na Maribor 1; dnev. Albina Sotšek z Maribora 1 v Celje.

Prestanek službe: p. ur. III/4 Melanija Kurbus roj. Jevnikar na Ljubljani 1, dnev. Josip Mehle v Žužemberku in pogodb. poštarica Ema Szimic v Bodoncih so se odpovedali službi. Pb. ur. II/5 Berta Bajde roj. Okorn na Ljubljani 1, dnev. Franc Sterle v Dev. Mar. v Polju, Franc Čuk v Gornjem gradu in Josip Stanek v Slatini Radenci so bili odpušteni.

Umrli: pom. kond. 1. skup. Anton Domšek v Sv. Lenartu v Slov. goricah.

ZVEZNA KNJIGARNA

D. Z.
O. Z.

Marijin trg št. 8.

Založba „Splošna knjižnica“ (76 zvez.)
in Tolstega romana „Ana Karenina“

DAMSKÉ PLAŠČE

od Din 3-0—, dekliške v velikosti od dveh let dalje pa od Din 120— naprej, razno damsko in otroško konfekcijo, fino in navadno perilo za gospode in dame, trikotajo pletnine, kakor tudi vsevrstno manufakturno blago nudi v veliki izbiri po zelo nizkih cenah

F. I. GORČAR, Ljubljana
Sv. Petra cesta št. 29

Z nakaznico Gospodarske zadruge pošt. nam. si nabavite aparate in potrebščine pri

**„R-A-D-I-O“
FRANC BAR**
LJUBLJANA, MESTNI TRG 5.

Modna manufakturna trgovina FABIANI & JURJOVEC

LJUBLJANA Stritarjeva ulica 5.

Priporoča se pri nabavi blaga za obleke. — Prodaja na obroke potom Gospodarske zadruge pošt. nam. št. 11 nam. šencev.

Cene zmerne. Postrežba točna in solidna.

Dobro in poceni kupite samo:

nogavice, rokavice, palice, dežnike, modno blago, galanterijo, potrebščine za šivilje, čevljarje, krojače, sedlarje in tapeznike, razna mila, kravate pri

JOSIP PETELINC, Ljubljana

ob vodi, blizu Pešernovega spomenika

Razširjajte „Poštni Glasnik“!

Manufakturna veletrgovina FELIKS URBANČ, LJUBLJANA

Sv. Petra cesta št. 1

priporoča svojo veliko zalogo raznovrstnega blaga po nizkih cenah.

Svoji k svojimi!

Vesele praznike

FOTO-ATELJE
K. STAUT
Gospodarska c. št. 1.

POZOR!

Izborno kraljico pristnega dalmatinskega vina dobite v Lasanov. gosti ni Krsn kov. u. 5 in v Šiški pri Anžosu vodnikov. cesta 17. Mr. la jedi a, mo ske ribe tur ka kava G asovi na razpo ago. Priporočata se

BRAČA LASAN

Obleke

za moške, fante in dečke, raglane, površnike, usnjene suknjice in dežne plašče kupite najceneje pri

Josip Ivančič

Ljubljana, Dunajska cesta št. 7.

TEKSTILBAZAR

D. Z. O. Z.

LJUBLJANA, Krekov trg št. 10.

Velika zaloga manufakturnega blaga

Solidne cene! Solidne cene!

Prodaja tudi na obroke

Največjo izbero vsakovrstnega usnja in čevljarskih potrebščin

priporoča

Franc Erjavec

Ljubljana, Stari trg št. 11.

NOVOST!

Na Poljanski cesti št. 17

v vinski kleti se je otvoril

Prvi hrvaški vinotoč,

kjer se točno samo prava hrvaška bela in rdeča vina iz lastnih vinogradov (Sv. Ivan Zel na) Dobe se mr. la je ila. V i ti hi-i je tudi ve et go- v na hrvaških vin

NOVOST!

Jože Mihelič in drug

LJUBLJANA

Dunajska cesta št. 41.

Telefon 2777.

Telefon 2777.

Pozor!

RADIO

Pozor!

Poštni nameštenci!

RADIO aparate in potrebščine si lahko nabavite z nakaznico svoje Gospodarske zadruge najugodnejše pri tržki

RADIOVAL

Ljubljana, Kongresni trg 3

Izhaja 1., 11. in 21. v mesecu. Naročnina na leto 24 Din, ozir. 12 Din za pol leta. Oglasi po dogovoru. Čekovni račun št. 11.834. Rokopise je pošiljati uredništvu „Poštnega glasnika“ v Ljubljani, Pred Prulami 1. Reklamacije, oglase in drugo pa na upravo lista Sv. Jakoba trg 2. Za „Obl. organizacijo ptt. uslužbencev v Ljubljani“ izdala in ureja Joško Jakše v Ljubljani. — Za „Narodno tiskarno“ Fran Jezeršek v Ljubljani.